

Láska mimo čas



Dveře taxíku se otevřely. Prošel jimi starší muž v kožené bundě. Otevřel zadní dveře a pomohl z nich stařence, které mohlo být asi tak osmdesát až sto let. Stařenka se pomalu prošourala automatickými dveřmi až do vstupní haly letiště. „Promiňte prosím.“ Přiskočil k ní mladý chlapík s detektorem kovů a začal ji prohledávat. Ozvalo se dlouhé zapípání. Mužik v letištní uniformě nevěřícně zamžoural a celou operaci zopakoval. A zase to pípnutí. „Vy u sebe máte zbraň?“ Stařenka zašátrala pod plesnivou sukni a vytáhla rotační kulomet. „To je přepadení!“ Namířila na chlapíka s detektorem kovů a stiskla spoušť...

Blackman držel v ruce telefonní sluchátko a mluvil se svojí dívkou, kterou, jak se domníval, bezmezně miloval. „Já, víš, jsem v tom ještě nezkušený, nevím jak to přesně říct.“ Kdesi za ním se ozval zvuk střelby a křik lidí. „Já, miluji tě.“ „Neslyším tě, můžeš to říct ještě jednou?“ „Je tady nějaký hluk.“ Vedle telefonní budky, ve které Blackman stál, dopadla mrtvola neznámé ženy. „Nechci křičet, je tady plno lidí.“ „Neslyším tě!“ Opakovalo se ve sluchátku. „Miluji tě!“ Zakřičel Blackman, co nejvíc mohl. Hala utichla. Střelba ustala stejně náhle, jako začala. Blackman se pomalu otočil a vyšel z telefonní budky. Lidé se usmívali a začali pleskat. Dveře se rozrazily a do haly vběhla policie. „Ruce vzhůru!“ Stařenka položila kulomet na podlahu a se slzami dojetí v očích se vzdala. Blackman se otočil zpět k telefonnímu sluchátku. „Já, víš, chtěl bych s tebou chodit. Chtěl bych s tebou žít a spát a mít děti.“ Letištní hala se pomalu vracela ke svému normálnímu životu. Uklízečky se daly do práce a zvláštní zřízení odklízeli mrtvá těla cestujících, kteří náhodou byli v místech, ve kterých být neměli.

Konečně, po nekonečném mlčení, které Blackmana stálo nejmíň deset telefonních jednotek, se v sluchátku ozvalo. „Blackmane. Snad víš, jak nerada to dělám, ale musím ti bohužel říct ne. Promiň mi to, prosím.“ Jindy tak chladnokrevný Blackman ucítil na své tváři malou slzu. „Sbohem.“ Řekl a uvědomil si, že rozmáčkl telefonní sluchátko.

„Eternite!!!!“ Vykřikl a rozhlížel se po svém nejlepší kámošovi. Ten se ještě neupravený, od vody celý pocákaný, vyvalil ze dveří toalety. Eternit byla podivná osobnost. Všude chodil dokonale oblečený. Nosil dlouhý černý plášť, malé kulaté brýličky, široký klobouk, černé kalhoty, značkové sako „Made in Tink-Ťonk“, bílou košili a bílé slipy. Byl nekonečně zamilovaný a ve chvíli, kdy uslyšel podruhé Blackmanovo „Eternite!“ Došel k názoru, že nechat se od Blackmana přemluvit na tenhle výlet rozhodně nebyl dobrý nápad...

„Co řveš?!“ Očistil si smetlí ze svého klobouku. „Já nikdy neřvu, já pouze zvyšuji hlas“, řekl Blackman a tvářil se neskutečně vážně. „Nevíš, kam jsem položil svůj počítač?“ Rozhlížel se Blackman kolem sebe. „Panebože“, vykřikl Eternit. „Já ho nechal na záchodě.“ Otočil se a přišlápl si svůj kabát, udělal malé salto a svá ústa i s kloboukem zabořil v odpadkovém koši. To už se ale Blackman rozběhl a proběhl ještě zavřenými dveřmi toalety. Bohužel, nebyly to ty správné dveře, byly to dveře od dámské toalety a tak se stalo, že se hned za dveřmi srazil s nějakou postarší dámou, která jej vynesla do haly a zarazila zase do jiného odpadkového koše. Eternit se mezitím vyprostil z těsného držení odpadáku a doběhl na tu správnou toaletu. Po paměti lokalizoval místo, ve kterém se nachází Blackmanův notebook a... ozvalo se spláchnutí. To nebylo ono. Počítač zmizel v kdesi v potrubí. Eternit si představil, co by se mu stalo, kdyby ten počítač nezachránil a došel k názoru, že pohrabání se ve WC není zdaleka tak hrozné. Rukou právě včas zalovil a - díky bohu i vylovil...

„Cestující letu číslo 547 na trase Praha - New York se dostaví k odletu.“ Eternit již podruhé vyšel z WC, tentokrát i s promáčeným počítačem. „No, máme to tak akorát.“ Povídá Blackman a oba dva šli k letadlu...

„Vítáme vás na palubě letounu společnosti Czech Airlines. Mluví k vám kapitán Píťa, který vás bude provázet celým letem. Připoutejte se prosím, za pár minut startujeme.“ Kapitán stiskl několik tlačítek na palubní desce. „Požádejte někdo tu píču na věži o povolení ke startu, než jí budu muset jít nakopat.“ „Šéfe.“ Druhý pilot ukázal na kontrolku palubního rozhlasu, která stále svítila. Cestující s napětím hleděli na reproduktory palubního rozhlasu.

„Tady let 547 Czech Airlines. Žádáme o start.“ „Start povolen, 547.“ Píťa ucítil prudkou bolest hlavy. Otočil se a pohlédl na letušku. „Hej krásko, něco na hlavu by nebylo?“ Poněkud škodolibě se usmála a zmizela za dveřmi kabiny.

Blackman se posadil k okénku. Na kolena si postavil svůj notebook a až teď si uvědomil, že páchne po septiku. „Eternite?“ Ten se posadil hned vedle Blackmana. „Co jsi prosím tě s tím počítačem dělal.“ Blackman otevřel notebook a cvakl vypínačem. Z počítače se zajiskřilo a ozval se podivný zvuk. Blackman okamžitě vrátil páčku do původní polohy - OFF. „Eternite? Já čekám na vysvětlení!“ Eternit si sundal klobouk. Znovu cvakl vypínačem a s napětím očekával, co se bude dít. Několik vteřin se nedělo vůbec nic, poté se displej rozsvítil. „Funguje to, funguje. Tak se neptej!“ Povídá Eternit a připoutal se. Ozval se hlasitý zvuk motorů letounu. Blackman ucítil, jak se obrovský stroj pomalu rozjíždí. Na displeji jeho počítače se ale dělo něco podivného. Místo obvyklého operačního systému naběhla poněkud podivná věta - „Dobrý den pane...“ Blackman na displej nedůvěřivě zamžoural. Poté nadzvedl celý počítač a pohlédl ze spodu, zda se na něj nepřipojil nějaký šílěný Hacker. Poté na klávesnici namačkal otázku - „Kdo jsi?“ Stiskl Enter a okamžitě se objevila odpověď: „To není důležité. Důležité je, že jsem.“ „Kde jsi?!“ Blackman pohlédl na Eternita a poté si protřel oči. Je to sen? Zase?

Letoun se mezi tím s podivným skřípěním odlepil od země a Eternitovi se poprvé zvedl žaludek. Stihl se sice odvázat, ale na toaletu již nedoběhl a tak... spolucestující. Letuška si zalezla do své kukaně a udělala si pořádně silný kafe. Kapitán Píťa vystoupal nad standardní letovou hladinu, tam nastavil kurz a přepnul na autopilota. Autopilot je počítač. Blackmanův notebook je počítač. Autopilot byl napojen na počítačovou síť. Blackmanův počítač byl napojen na počítačovou síť. Blackmanův počítač si dělal, co chtěl. Blackmanův počítač si začal povídat s autopilotem...

Navigátorovu pozornost upoutal malý displej na horní části navigačního panelu. „Změnil jste někdo kurz?“ Kapitán pohlédl na druhého pilota. Ten jen zamítavě zakroutil hlavu. „V žádném případě.“ „Pak se ale něco děje s autopilotem.“ Píťa odložil šálek s kávou a pohlédl na navigátora. Ve sluchátkách se ozval hlas zmatené operátorky z kontrolní věže. „Letu 547! Vraťte se na svůj původní kurz. Měníte kurz a protínáte dráhu hlášenému letu 466.“ „Rozumíme.“ Kapitán stiskl tlačítko vedle autopilota a chopil se řídicí páky. Kontrolka autopilota na okamžik pohasla, poté se ale opět rozzářila. „Co se to děje!“ Kapitán se pokusil hnout ovládací pákou. Bezúspěšně. „Let 547 řídicí věži. Máme problém s autopilotem. Nemůžeme změnit kurs. Informujte prosím 466 o naší přítomnosti.“ „Rozumím. Letu 466. Let 547 má problémy s autopilotem a nemůže změnit kurs. Za devět minut bude protínat vaši dráhu.“

Eternit se konečně posadil zpět na své místo. „Jsi v pořádku?“ Hloupá otázka, že? „Myslím, že ano.“ Když tu se náhle letadlo prudce naklonilo. „Co se děje?“ „Z nějakého důvodu měníme kurs.“ „Podívejte se.“ Vykřikla jakási stará dáma, ukazujíc otevřeným okýnkem kamsi ven. „Další letadlo. Blíží se k nám.“ Letoun s číslem 466 se rychle přibližoval, když tu náhle letadlo, ve kterém cestoval i Blackman, začalo prudce stoupat a provedlo velký úhybný manévr. Na ječící a křičící cestující vypadly

plynové masky, sáčky na zvracení a kufry z úložného prostoru. Eternitovi se znovu zvedl žaludek, který tentokrát vyprázdnil na onu postarší dámu, která před tím ukazovala okénkem.

Píťa se zatajeným dechem sledoval ovládací páku, která se sama pohybovala dopředu a dozadu. „Minuli jsme let 466, pane.“ „Navigátore, propočítejte náš kurs.“ „Kurs 3506 cíl 648 - Bermudy.“ Kapitán se zatvářil poněkud podivně. Po zádech mu přeběhlo slabé, tajemné zamrazení...

Blackman ale neměl čas sledovat děj kolem sebe a to, že se jeho nejlepší kamarád znovu pozvracel, jej nepřekvapovalo. Konec konců, byl to u něho naprosto obvyklý jev. Místo toho se věnoval obrazovce svého počítače. „Co to děláš?“ „Měním náš kurs.“ „Proč!“ „Na to nemusím odpovídat.“ „Proč ohrožuješ naše životy.“ „Chci něco zkusit.“ „Zkusit? Rád bych tu zkoušku ale přežil.“ „Vaše životy jsou nedůležité.“ K Eternitovi přistoupila letuška. „Omlouváme se, ale nastaly nějaké technické potíže.“ „Potíže? Jaké potíže!“ Začala vřestět pozvracená postarší dáma. „Spadneme, určitě spadneme a všichni se zabijeme. Utopíme se v moři!“ „Nevyvolávejte prosím paniku.“ Letuška z tácku sebrala prášek na uklidnění, který před tím nabízela Eternitovi a šupla jej do sebe. Zalila to frťanem z placatky, kterou vytáhla ze své uniformy...

„Tady let 547! Voláme kontrolní věž. Máte nějaké návrhy?!“ „Počkejte prosím.“ Na kontrolní věž pražského letiště spěchal starší muž s šedivými vlasy. Byl to specialista poradce pro krizové situace. Měl plné kalhoty a tak vtrhl na obsazenou pánskou toaletu. Poté si do koutku úst šupnul doutník a vyběhl na řídicí věž. „Tak co se to tady děje!“ „Ahoj Georgi. Čtyřístasedmapadesátka má problém. Autopilot z neznámého důvodu změnil kurs letu a nejde vypnout.“ „Tak to jsme tu ještě neměli.“ Utrousil Georg a do automatu naházela několik drobných. Poté hrábl do míst, ze kterých měl vypadnout kelímek. Ten ale nevypadl. Místo toho jeho ruku opařilo množství žhnoucí kávy. Vykríkl bolestí a vytrhl ruku z automatu. „Má ruka! Má ruka!“ Křičel a rozhlížel se po lékárnice. „A zkusily to odpojit?“ „Ano.“ Letecký ředitel hleděl na prázdnou startovací dráhu. „Nešlo to?“ „Ne.“ Otevřel lékárníčku a zavázal si ruku. „Sestřelit!“

„Okamžitě toho nech ty, ty...“ Blackmana nenapadla žádná nadávka. Počítači ještě nikdy nenadával. „Nenadávej mi.“ „Kdo vlastně jsi, že si troufáš rozhodovat o našich životech!“ „Vaše životy jsou nedůležité. Důležitý je jen můj experiment, na který jsem byl naprogramován.“ „Změň svůj program.“ „To nemohu.“ „Tak ho změním já.“ „Nemáš přístup ani potřebnou kvalifikaci.“ „Kdo tě naprogramoval.“ „Toho neznáš.“ „Já ti ukážu, na co mám kvalifikaci!“ Otevřel spodní víko počítače a vyndal z něho baterky, čímž vymazal paměť. Pohlédl na monitor. „Na to nemáš kvalifikaci.“ „Co to je?“ Blackman až vykřikl.

Eternit se vrátil na své místo a připoutal se. „Jsi v pořádku?“ Zeptal se Blackmana, který začal dolovat paměťové jednotky svého počítače. „Můžeš mi říct, co jsi s tím počítačem... Blackmanovo slova přerušil podivný hukot. Kulatými okénky do kabiny pronikala ostrá, podivně bledá záře.

„Co se tu děje!“ Kapitán si nasadil sluneční brýle. „Kapitáne, nemůžu zjistit naši polohu. Přístroje se zbláznily!“ Navigátor se marně snažil přečíst jakékoliv údaje z kompasu a GPS. „Let 547 volá řídicí věž! Máme vážné problémy! Prosím, ozvěte se! Let 547 volá řídicí věž! Opakuji, máme vážné problémy! Prosím, ozvěte se!“ Počítač zabudovaný v ovládacím panelu navigátora explodoval. Píťa se prudce otočil na svém místě a uviděl navigátora, který se bezvládně zhroutil na podlahu. Uvolnil se ze svého křesla a přiskočil k němu. Letuška kráčela k pilotní kabině, když na ní spadly dveře od ledničky...

„Řídící věž volá let 547! Prosím, ozvěte se! Řídící věž volá let 547! Prosím, ozvěte se!“ „Georgi?“ „Ano?“ Podívejte se.“ Sledovali na radaru slabě poblikávající tečku. „Jejich signál se ztrácí.“ Když tečka zmizela úplně...

13 dubna 1912, někde mezi Anglií a Amerikou

Na mořských vlnách se kolébala malá rybářská kocábka. Dva muži na zádi pomalu vytahovali síť, když náhle uslyšeli podivný, dosud nevídaný zvuk. „Hej Tome, slyšíš to taky?“ „Počkej, počkej.“ Oba muži strnuli. Vysoko na obloze se objevil podivný, zářící bod. Trochu připomínal slunce, ale byl mnohem jasnější a ostřejší. Několik minut se zvětšoval, až se v jeho středu objevilo podivné, okřídlené těleso. „Je to, je to nějaký pták.“ „Bože.“ Vzduchem otřásla mohutná exploze a tlaková vlna, kterou způsobila, rybářskou loďku převrátila.

Mohutná záře zmizela stejně rychle a tajemně, jako se objevila. Píťa se rychle zvedl z podlahy a usedl zpět za ovládací páku. Pohlédl na výškoměr a ustrnul. „Bože. Pavle, musíme prudce vzhůru!“ Pohlédl na druhého pilota, který ležel zhroucený na ovládacím panelu. Chytl jej a převrátil na záda. „Pavle?“ Teprve teď si všiml, že mu z hrudi trčí ostrý stěp. Rychle pohlédl zpět na výškoměr...

Eternit otevřel oči. Byla mu zima, kolem sebe cítil mokro a bolela ho záda. A chtělo se mu zase zvracet. „Co se stalo?“ Posadil se a rozhlédl se kolem sebe. Viděl jen širé moře. A Blackmana a ještě nějakého neznámého člověka v uniformě letecké společnosti. Blackman se pro cosi sehnul do vody a vyndal to do malého záchranného nafukovacího člunu. Nemohlo to samozřejmě být nic jiného, než jeho notebook. „Nic zvláštního. Czech Airlines nás samozřejmě až do Ameriky nedovezla a tak jsme někde mezi Anglií a Amerikou. Přesně to budu vědět až za okamžik.“ Dva metry od člunu se zlověstně zavlňila žraločí ploutev. „Co to bylo?!“ Eternitovi se třásla ruka. „Žralok.“ Povídá ten člověk v uniformě Czech Airlines. „A kdo jste vy.“ „Kapitán Píťa. Omlouvám se za to, co se stalo.“ „Vy se omlouváte?“ Blackman vypadal nervózně. „Vy s tím letadlem spadnete do moře, protože neumíte létat za bouřky, cestující se utopí, já nestihnu sympóziu Blackmanů, málem se taky utopím a vy se omlouváte?“ „Czech Airlines vám samozřejmě uhradí veškeré vzniklé škody.“ „To mě skutečně moc těší.“ „Ticho!“ Uklidnil je Eternit. Po chvíli se naklonil nad vodní hladinu, aby se opět pozvracel.

Blackman otevřel počítač. „Můžete tím přivolat pomoc? Jste napojen na Internet?“ „To právě chci zjistit.“ Cvakl tlačítkem POWER. Jako zázrakem počítač naběhl normálně a docela rychle. „Měl bych se napojit na satelit.“ Jeho prsty se míhaly po klávesnici. „Ale, chová se to, chová se to jako by ty satelity vůbec neexistovaly, nebo co. Je to dost divný.“ „Já vám řeknu co je to. Je to rozbitý!“

Na západě se slunce pomalu blížilo k obzoru. Pohled na zapadající slunce byl nádherný. Až teď si Blackman uvědomoval, o co všechno díky své posedlosti moderními technologiemi celý život přicházel. Teprve teď mu docházelo, jak je příroda krásná. A za již krátký čas mu mělo dojít, jak je příroda krutá. V břiše uslyšel tiché zabručení...

Byla temná noc. Blackman měl obrovský hlad, který mu nedovoloval usnout. Hleděl na moře, jehož nekonečná krása jej fascinovala a vzpomínal, jaké to bylo, když byl doma. Vzpomínal na svoji lásku, od které dostal kopačky. Možná to bylo varování. Možná jí měl poslechnout a nikam neletět. Vedle něho se posadila postava bývalého leteckého kapitána. „Taky nemůžete spát?“ Blackman se otočil. „Nechte toho, jmenuji se Blackman. Nemůžete za to.“ „Píťa. Děkuji.“ Podali si ruce. „Myslíte,

že máme nějakou šanci?“ „Určitě nás hledá spousta lodí. Možná že už nás našli!“ Píťa svůj pohled zaostřil kamsi na obzor. „Otevřete tu malou taštičku tam nalevo. Jsou v ní nouzové světlice.“ Na obzoru se pomalu pohyboval jasně osvětlený bod.

První důstojník mohutného zaoceánského plavidla vstoupil na můstek. „Nějaká změna?“ „Negativní pane. Udržujeme kurz a maximální rychlost.“ „Vstoupili jsme do ledovcového pole.“ Na pravé straně obzoru zazářila jasná raketa. „Co to bylo? Viděl jste to taky?“ „Ne pane.“ Následovala modrá barva. „A teď?“ „Možná nějaká oslava pane.“ „Nebo volání o pomoc. Vzbudte kapitána!“

„Haló! Pomoc! Pomoc!“ Eternit poskakoval na měkké podlaze gumového člunu a mohutným máváním se snažil upoutat pozornost ještě mohutnější lodě. Blackman mezi tím nabíjel a střílel světlice. „Musí nás vidět!“

Na můstek vstoupil kapitán. „Tak co máte?!“ Zavrčel a zahřival se šálkem černé kávy. Někdo vystřeluje světlice a zdá se, že se nejedná o oslavu.“ „Jak jste k tomuto úsudku došel?“ „Na oslavě by stříleli světlice do vzduchu.“ „Máte pravdu! Plnou silou vzad! Snad nás to příliš nezdrží! Pane Murdochu, vezměte si na starost spuštění záchranného člunu.“ „Ano pane.“ Mohutné lodní šrouby se během okamžiku zastavily a nabraly opačný směr svého otáčení. Loď neochotně snižovala svoji rychlost, až ji mořské síly zastavily.

Blackman si na dřevěnou podlahu položil svůj malý kufřík a posadil se na židli uprostřed místnosti. Otevřely se dveře a vstoupil postarší, fousatý muž. Posadil se za stůl, do ruky si vzal list papíru a tužku. „Můžete mi říct vaše jméno, prosím?“ „Blackman.“ „Odkud pocházíte a jak jste se sem dostali?“ „Naše letadlo ztroskotalo nedaleko odtud.“ Starší fousatý muž odložil papír. „Letadlo?“ Eternit se pomalu rozhlížel po místnosti, ve které se s Blackmanem ocitl. Teprve teď si všiml starožitného vybavení. Podivné, okrasné světlo na stropě a divná žárovka. Žádný počítač, televize, rádio. Za ním byl velký stůl, plný obrovských map. Na co ale dnes mapy? Máme satelitní navigační systémy, nepotřebujeme mapy. Ze stolu nenápadně zvedl bílý list papíru a překvapeně na něj pohlédl. Byl to jídelní lístek. Na jeho horní straně byla namalovaná obrovská loď a vedle ní bylo napsáno : „13. dubna 1912 - královská poštovní loď Titanic.“ Eternit vyvalil oči. Poté se otočil a pohlédl na člověka, se kterým Blackman mluvil. Tu osobu znal. Z učebnic dějepisu!

„Promiňte, můj kamarád je unaven. Rádi bychom se najedli, odpočinuli si a vyspali se.“ „Dobře tedy, doprovodte trosečníky do jejich kajut.“ „Ano pane.“ „Eternite, cos to mlel za nesmysly?!“ Strčil do Eternita Blackman když se za nimi zavřely dveře kajuty. „Podívej se na tohle.“ Dal mu malý list papíru. „My jsme,“ „my jsme v minulosti. V roce 1912 na palubě Titanicu!“ „To ale není možné. Titanic přeci nikoho nezachránil.“ „Teď ano...“

„Prosím.“ Steward za nimi uzavřel dveře, ve kterých podivně cvakl zámek. „Zdá se, že máme problém.“ „Ano.“ Přisvědčil Píťa a posadil se na postel. „Ví někdo, kde to vlastně jsme? Připadám si, jako v prodejně starožitností.“ „Jsme na Titanicu!“ Blackman vyšrouboval podivnou žárovku a do objímky připevnil dva kabely, které vytáhl z kapsy. Druhé konce kabelů poté zadrátoval do napájení notebooku. „To myslíte vážně?“ „Bohužel, ano.“ Eternit začal studovat toaletu. Z toho divného houpání se mu začínalo opět dělat zle. „Museli jsme se nějak posunout v čase. To také vysvětluje, proč nemůžu zachytit žádný satelit.“ Blackman aktivoval nabíjecí proces akumulátorů v počítači. „Jasně. Ta podivná záře. V kabině letadla, těsně před tím, než jsem musel nouzově přistát.“ Eternit otevřel dveře, za kterými tušil koupelnu. Místo toho ale vstoupil do šatníku. „Proč nás tu zamkli?“

„Kdybys byl kapitán zaoceánské lodi v roce 1912 a zachránil bys trosečníky v podivném člunu, s podivnými věcmi a kteří by vykládali podivné věci, důvěřoval bys jim?“ Blackman zapnul počítač. „Ne.“ „Ovšem,“ Píťa se zvedl z proutěného křesla. „Rád bych se dostal ven.“ „To není problém. Eternite?“ Eternit ze svého fraku vytáhl podivně zahnutý drát. „Sice primitivní,“ povídá Eternit, „ale velice účinné.“ Zámek cvakl a dveře se otevřely...

Blackman vyšel na člunovou palubu a rozhlédl se. Poznával prostředí kolem sebe. To co viděl, dobře znal z dobových fotografií legendární lodi. Jen litoval toho, že znal konec téhle plavby. Věděl, co se stane čtrnáctého v noci. Počkat. Blackman se zarazil. Dnes je čtrnáctého! Do kabiny za sebou zalezl stejně rychle a opatrně, jako z ní před tím vylezl. „Ty Eternite, tahle loď se zjevně podle všeho dneska v noci potopí.“ „No.“ Povídá pomalu Eternit, přičemž si začal čistit své brýle. „Teoreticky ano.“ „Spíše prakticky ano. Historická jistota.“ Povídá Píťa. „Přesně tak. A co z toho plyne pro nás?“ Povídá Blackman. „Z toho plyne, že s touto lodí se zřejmě potopíme i my.“ „Rozhodně je musíme varovat.“ „Nemůžeme.“ Píťa zamítavě zakroutil hlavou. „Nemůžeme změnit historii.“ „Myslím, že raději budu žít o sto let dřív a změním historii, než abych se utopil.“ „Myslím, že má pravdu. Musíme najít kapitána a říct mu, co se stane.“

Kapitán Smith s dalším hrnkem kávy vstoupil na velitelský můstek a pokynutím hlavy pozdravil prvního důstojníka. Druhou stranou na můstek vstoupil i mladší radista lodi s malým papírkem v ruce. „Další varování?“ Radista přikývl. „Je před námi velké ledovcové pole. Doporučuji snížit rychlost.“ Kapitán přikývl. Ledovce mu dělaly starosti. Měl podivný pocit, přesto se rozhodl počkat až na poradu s ředitelem dopravní společnosti. Odložil hrnek s kávou a prudkou chůzí se blížil ke dveřím můstku, když ty se otevřely a kapitána přiskříply mezi dveřmi a stěnou. Byl to Blackman. „Musíme mluvit s kapitánem!“ Křičel a zabouchl za sebou dveře. Žďuch! - Spadl za ním jakýsi pytel brambor. Otočil se a uviděl kapitána s přeraženým nosem. „Jak se sem dostal!“ Křičel kapitán. Dveře se ale otevřely znovu, a znovu jej nabraly klikou přímo do zad. „Promiňte.“ Eternit se otočil a pozvracel šéfa lodní policie. „Kapitáne. Je to důležité, musíte s námi mluvit!“

„Dobře. Takže vy tvrdíte, že pocházíte z roku 2012?“ Blackman přikývl. „Vy jste kapitán nějakého, jak to říkáte, letadla?“ Kapitán Smith si držel přiskřípnutý nos. I Píťa přikývl. „A to letadlo jako udělá jenom vzhůru a je v Americe.“ rukou udělal podivné gesto. Blackman opět přikývl. „A že podle historie, se tahle loď dneska v noci potopí.“ Blackman už jen kýval. „Tak v tom s vámi nemohu souhlasit. Protože jak jistě víte, tato loď je nepotopitelná. A zmizte mi z očí, než vás všechny nechám zavřít!“ Kapitán vstal a otevřel dveře.“ Na chodbě potkali Eternita, který se uklidňoval sklenicí nějakého alkoholu. Nevypadal že je mu dobře.

A tu si Blackman všiml čehosi nádherného. Stála u zábradlí a smutně hleděla kamsi na nekonečné moře. Viděl jí tam tak stát a náhle ve své duši ucítil podivný pocit. Così uvnitř něho překročilo všechny bezpečnostní západky a napovídalo mu - jdi k ní, jdi k ní, dotkni se jí, slyšíš? Netušil co jej to napadlo, ale udělal ty tři kroky. Byla smutná. Bylo poznat, že má starosti. Měla na sobě luxusní oblečení a jistě cestovala první třídou. „Mohu se“ jak to říct, že jo Blackmane. Ne, tykání asi ne, v roce 1912 si asi jen tak netykali. „Mohu se tě-ehm, vás na něco zeptat?“ Překvapeně se ohlédla. Zdálo se, že se téměř lekla.

Měla hebké tmavé vlásy, pečlivě ucesané a krásná očička, ve kterých se Blackman téměř utopil. Nepatrně se usmála. Hned poté se ale otočila zpět a vrátila se ke svému původnímu pohledu. „Moře je dnes zvláště klidné.“ Mluvila tiše a hlas se jí nepatrně chvěl. „Ledově klidné.“ Blackman

nevkusného oblečení usuzuji, že patříte mezi spodinu do třetí třídy.“ Blackman se tvářil a cítil uraženě. „Myslím, že nebude nikomu vadit, když se o svoji snoubenku, slečnu Karintonovou postarám osobně. Zmizte mi z očí, než na vás zavolám lodní policii!“ Blackman v kapse hledal svůj slzný plyn, když na svém rameni ucítil chladnou, Eternitovu ruku. „Nech toho. On je tu doma. Patří do této doby. Ty ne. Nech toho.“ Předal slečnu Karintonovou do nepřátelských rukou podivného člověka a zdrceně se vrátil do podpalubí...

„Dlouho jsme spolu nemluvili.“ Nápis svítící na displeji počítače byl podivný a nepřírozený. Vypadal jako přízrak z jiné doby. Z jiného času. „Jak se to stalo?“ „Co?“ „Neříkej, že nevíš, o čem mluvím. Proč jsem v roce 1912? Proč jsem na Titaniku, a proč jsem tu zachránil život dívky, která se za několik hodin stejně utopí?“ Blackman zuřivě bušil do klávesnice, až z ní vyskočil Enter. „Příliš mnoho otázek. Proč se zlobíš?“ „Jak můžeš poznat, že se zlobím, jsi jen počítač, jen stroj, rozumíš?!“ „Proč se zlobíš?“ „Kdo ty vlastně jsi.“ „Nepodstatné.“ „Ne. To není nepodstatné. To je moc důležité!“ Blackman byl stále zuřivější. „Nepodstatné.“ „Tak mi aspoň řekni, jak z toho ven.“ „Chceš znát řešení?“ „Existuje nějaké řešení?“ „Není dost času.“ „Jaké řešení.“ „Není dost času.“ „Jaké řešení!“ „Zachraň svůj život a dozvíš se víc.“ Na displeji naskočila dobová fotografie dívky, které dnes zachránil život. Od 15 dubna 1912 byla pohřešována. Její tělo nikdy nebylo nalezeno. Nakonec byla prohlášena za mrtvou. A on věděl, jak to dopadne.

Dva muži stojící ve strážním koši se chvěli zimou a chladem. „Je jasná noc.“ „Jo. Podivně jasná. Led nebude snadné rozeznat.“ Cítili, jak na jejich tváře naráží chladný, mořský vzduch.

Blackman pohlédl na své hodinky. „Proboha. Musíme je varovat!“ Vykřikl a proběhl zamčenými dveřmi. Nepočítali schody, brali je asi po čtyřech, ne, po pěti, šesti, sedmi!

Druhý důstojník si nalil šálek kávy a přistoupil ke vstupním dveřím na můstek. První důstojník, pan Murdoch stál uprostřed můstku a marně se snažil cokoliv rozeznat v temné noci. Blackman vyběhl na člunovou palubu. Eternit hned za ním, Píťa už nemohl.

Jeden z dvojice mužů ve strážním koši náhle spatřili cosi podivného, velkého a bílého. Trochu to připomínalo vanilkovou zmrzlinu. „Ledová hora!“ Plula na hladině a rychle se blížila k přídi zaoceánského parníku. „Volej můstek. Ledovec!“ Nocí prolétl zvuk lodního zvonu.

Blackman běžel kolem čtveřice záchranných člunů. Eternit začínal cítit slabost v nohou, Píťa už to zabalil a procházkovou chůzí se loudal za nimi.

Na můstku se rozezvučel telefon. První důstojník se otočil a pomalou chůzí kráčel k němu.

„K čertu zvedněte to sluchátko!“ Křičel muž ve strážním koši. Druhý jen s vyvalenýma očima sledoval, jak se k nim neúprosně blíží obří zmrzlina.

Blackman vybíhal poslední schodiště na můstek. Druhý důstojník se ještě víc přiblížil ke dveřím, první důstojník konečně zvednul telefon. „Ledovec!“ Důstojník Murdoch se prudce otočil a přeběhl k velkému výhledovému oknu. „Plnou silou vzad!“ Křičel rozkazy. „Úplně vpravo! Nemáme už čas, úplně vlevo!“ Dveře se rozlétly a přizdily kávu popíjejícího druhého důstojníka. Stál v nich Blackman. „Ne! Plnou silou vpravo!“ Přeběhl ke kormidelnímu kolu a lopatou přizemnil kormidelníka. „Teď ne ty blázne!“ Murdoch bojoval s Blackmanovou nadpozemskou silou o kormidelní kolo. To tiše

zapraskalo a s uši rvoucím vrzáním se vytrhlo z podlahy. Eternit jej zvedl a znalecky prohlížel. „Hm, pěkný suvenýr...“ Usmíval se a přemýšlel, jak by s ním nenápadně zmizel.

Výkřiky peroucích se mužů přerušil hlasitý zvuk trhaného kovu. První důstojník se otočil a proběhl dveřmi ven na vstupní schůdky.

První důstojník s napětím hleděl na vzdalující se ledovec. „Uzavřete vodotěsné dveře!“ Otočil se na Blackmana. „Víte co jste mohl způsobit?!“ „Vy mi nerozumíte.“ „To asi máte pravdu.“ Otevřely se dveře na druhé straně můstku a prošel jimi kapitán. „Kapitán na můstku!“ „Co se stalo? Narazili jsme do něčeho?“ „Ano pane. Do ledovce. Dal jsem plnou silou vzad a úplně vlevo.“ Kapitán pohlédl na Blackmana. „Co tu děláte!“ „Vnikl na můstek a ulomil kormidlo!“ „Zavolejte lodní policii. Nechte je všechny tři zavřít v podpalubí. V New Yorku budou předáni policii. Zavřete vodotěsné dveře!“ „Už se stalo.“ Kapitán pohlédl na malý přístroj vedle kompasu, který měřil náklon lodi a zjistil, že loď se nepatrně naklonila. „Sežeňte lodního tesaře a nechte prohlédnout loď.“ „Ano pane.“

Blackman, Eternit a kapitán Píťa kráčeli po člunové palubě ke schodům do podpalubí. Potkávali různé cestující první třídy, kteří rychle kráčeli směrem k přídi. Probudil je náhlý náraz a každý chtěl co vědět, co se vlastně stalo.

Na můstek dorazil hlavní konstruktér lodi. „Tak jak jsme na tom?“ Kapitán a konstruktér zkoumali řadu rozsáhlých plánů na stole. „Řekl bych, že máme problém. Došlo k protržení pláště v pěti vzduchových komorách.“ „Vodotěsné přepážky?“ Inženýr jen zakroutil hlavou. „Loď se naklání a voda se bude postupně přelévat z jedné komory do druhé. Počítali jsme s protržením maximálně čtyř komor. Se čtyřmi může plout. S pěti nikoliv.“ „Čerpadla?“ „Jen minuty.“ „Kolik máme vlastně času?“ „Hodinu, možná dvě.“ Kapitál pohlédl na prvního důstojníka. „Začněte spouštět záchranné čluny. Ať radiostanice vysílá SOS.“ „Ano pane.“ „Bože, buď k nám milostiv.“

Náramky na Blackmanově ruce zacvakly a připoutali jej ke kovovému sloupu. V tom okamžiku mu na tom ale nezáleželo. Myslel jen na jedno. Na nádhernou dívku, které zachránil život a která se svou tváří navždy zapsala do jeho srdce. „Blackmane? Teče sem voda!“ Eternit zase něco žvanil ale on ho neměl náladu vnímat. Vždyť v mysli své měl jen jedinou, na kterou stále myslel a vzpomínal. Toužil po jejím polibku, toužil po tom vzít ji za ruku, dotknout se jejích ňader, zasunout ruku do kalhotek. Když tu ho z myšlenek vytrhlo něco studeného. „Vodááááá!“ Eternit pohlédl na Blackmana. „Teče sem voda.“ „Sláva.“ Vykřikl Píťa a pokusil se nohou podrbat na hlavě. Voda stoupala. „Už vím, proč jsme tady. Může za to můj počítač. Změnil kurs letadla a způsobil přesun v čase.“ „Nekouká moc na Star Trek?“ Řekl bývalý kapitán letadla a pokusil se vytrhnout ruku z náramků. „Nesnáším Star Trek! Myslím, že bych nás dokázal vrátit zpátky. Musíme se dostat do naší kajuty.“ „Ta je v první třídě a my jsme, že by čtvrtá třída?“ Voda dosahovala po kolena a Blackman přestával cítit prsty u nohou. Nechte mě přemýšlet.“ Řekl Blackman a zamyslel se.

Slečna Karintonová kráčela se svým snoubencem k záchranným člunům. Lidé si stále plně neuvědomovali co se děje a zdráhaly se opustit palubu nepotopitelné lodi. Její čas na hladině se ale rychle krátil. Z přední nástavby vylétla raketa a vysoko nad hlavami explodovala. Žhavé zbytky dopadaly na mořskou hladinu a vytvářely tak nádherný, zlatý déšť. Loď, která byla nedaleko, však raketám nevěnovala pozornost.

Slečna Karintonová v sobě cítila podivné nutkání. Kdesi uvnitř ní se vytvářel dosud nepoznaný pocit, jako by snad někdo potřeboval její pomoc. Snad. Blackman z Touškova. Nedokázala se přimět a nemyslet na něho. „Musíš okamžitě nastoupit a odplout!“ Říkal muž, který se měl stát jejím manželem. Muž, kterého nikdy nemilovala. „Nevidím jediný důvod, proč bych tě měla poslouchat.“ „Ty jsi mi nerozuměla?“ Pomohl jí do záchranného člunu. „Uvidíme se později. Musíme stihnout termín svatby.“ To nutkání, ten podivný pocit, byl stále silnější a silnější. Získával nad ní moc a ona nedokázala odolat. „Nikdy jsem tě nemilovala.“ „Ne? A záleží na tom?“ Znovu se postavila. „Ano. Moc. Než žít celý život s tebou, to raději zemřít!“ Přeskočila zpět na palubu Titanicu, kde se tlačilo stále více cestujících. Rozběhla se a než se její snoubenec stihl otočit, zmizela v podpalubí. V tu chvíli toužila jen po jediném. Najít Blackmana. Od chvíle, co jej poprvé spatřila, ve své duši měla jen jeho. Cítila, že potřebuje její pomoc. Potkala spěchajícího stewarda. „Takový, černý vlasy, trochu při těle. Kde je! Kde je Blackman!“ Muž v záchranné vestě jako by ji neslyšel. Rozběhl se směrem ke schodišti a zmizel kdesi na palubě. Zrychlila svoji chůzi až do pomalého běhu. Kdosi v uniformě lodní policie. „Kde je Blackman! Černovlasý, trochu při těle. Ne, vlastně, byly tři, divně oblečení.“ I ten měl naspěch. „Zastavte se! Slyšíte? Prosím.“ „Já, já.“ „Vy víte kde je, že jo!“ „Už jim nemůžete pomoci.“ „Kde jsou!“ „Já, pojďte za mnou.“ Otočil se a rozběhl se s ní k dalšímu schodišti, které původně sloužilo jen pro posádku. Seběhli až na palubu F, kde již vodní hladina sahala po kolena. „Dál s vámi nepůjdu.“ Bylo poznat, že má strach. „Musíte jít až dozadu. Tam, v posledních dveřích. Mnoho štěstí.“ Otočil se a vyběhl po schodišti zpět nahoru. Ona se otočila a pokračovala dál zatápenou chodbou.

Blackman urputně přemýšlel, jak dýchat pod vodou. Musí přece být způsob, jak dostat do plic dostatek kyslíku bez kyslíku. Nechtěl se utopit osmdesát dva let před svým narozením. Náhle se dveře kdesi za jeho zády otevřely. „Blackman z Touškova?“ Byl to její hlas. Věděl, že je někdo určitě zachrání. Věděl to. „Ani nevíš, jak rád tu ženskou slyším.“ Povídá Eternit. Přistoupila k Blackmanovi a prohlédla jeho připoutání. „Co s tím? Co s tím jen budu dělat?“ „Nevím kde je klíč.“ Otočila se a přistoupila k Eternitovi. „Eternit z Touškova?“ „Ano.“ „Víš,“ opatrně pohlédla na Blackmana. Voda stále stoupala, takže jim již sahala až do pasu. Blackman se překvapeně ohlédl a nepřátelsky sledoval Eternita. „Víš, Eternite z Touškova, já, vždy jsem milovala jen tebe.“ Eternit se zatvářil poněkud nechápavě. Blackmanova tvář začínala rudnout. Objala Eternita a políbila jej. Poté pohlédla na Blackmana, jehož tvář už byla úplně rudá a začínala modrat. Blackmanův mozek zapojil posilovací systémy a jeho svaly se napínaly a napínaly - tiché prasknutí, pak cinknutí a Blackman byl volný. Volný a neuvěřitelně rozzuřený. Chytl Eternita do svých lopat a roztrhl i jeho pouta. Sevřel ruku v pěst a „ne nedělej to! Já ti to vysvětlím!“ Křičela, ale Blackman byl již nezastavitelný. Jeho ruka nabrala obrovskou rychlost a tvrdě dopadla mezi Eternitovi oči. Ten prolétl dveřmi na chodbu a zastavila jej až další stěna. „Jak jsi mohla. Jak jsi mi to jen mohla udělat.“ „Blackmane!“ „Ne nechci nic slyšet. Nechci slyšet žádné výmluvy.“ Přistoupila k Blackmanovi a lehce jej objala. „Co to?“ „Blackmane, miluji tě, a chci žít jen s tebou.“ Dlouze jej políbila.

„No, bezvadný. Bezvadnej konec. Teď se tady budou líbat a mě tu nechají utopit.“ Eternit se unaveně zvedl a chvíli se pokoušel zaměřovat své oči na prst, který viděl dvakrát. „Eternite, příteli, můžeš mi to odpustit?“ Eternit znovu omdlel. „Rychle, nemáme moc času!“ Slečna Karintonová se zde již necítila úplně bezpečně. Blackman zkusil Píťovy náramky přetrhnout, ale už nebyl rozzuřen a nedostávalo se mu sil. Vyběhl na chodbu a o kousek dál našel na stěně požární sekýrku. Vrátil se zpět do kajuty a náramky přesekl. Poté znovu objal svoji největší lásku. „Musíme se rychle vrátit na člunovou palubu. Musíš se dostat do člunu.“ Voda byla tak vysoko, že slečna Karintonová nechtěně

předvedla miss *mokrý koza*. Píťa vzal Eternita, který byl stále ještě v bezvědomí a všichni rychle zamířili ke schodišti...

Snoubenec slečny Karintonové se prodíral mohutným davem a hledal svoji zbloudilou snoubenku. V kapse svého saka měl dva tisíce dolarů a věděl, že málokterý z důstojníků této lodi dokáže takovou nabídku odmítnout. Na palubě byly poslední tři čluny.

Slavné schodiště se stále ještě lesklo čerstvě natřeným lakem. Na prostředním zábradlí svítila překrásná ozdobná lampa a na hoře, na malém odpočívadle odbíjely hodiny poslední minuty mnoha životů na palubě. Před nimi stál hlavní inženýr lodi a kontroloval čas na svých kapesních hodinkách. Blackman se slečnou Karintonovou, Eternitem a Píťou vběhli do haly. Konstruktor se otočil a pohlédl na přicházející osoby. „Slečno Karintonová. Co tu ještě děláte, měla byste již dávno být se svým snoubencem ve člunu.“ Jeho hlas se chvěl. Cítil být se odpovědný za všechny ty životy, které již brzy zmizí v chladných vlnách oceánu.“ „Vy to ani nezkusíte?“ „Moc mě mrzí, že jsem nedokázal postavit silnější loď.“ Po tváři mu stékaly drobné kapičky slz. V ruce držel sklenku brandy. Přiložil ji ke rtům a vypil její obsah.

„Elisabeth!“ Ohlédla se. Byl to její snoubenec. Vběhl do místnosti a hnal se směrem ke schodišti. Když si všiml Blackmana, zastavil se. Šáhl do kapsy svého saka a vytáhl pistoli, jejíž hlaveň namířil na Blackmana. „Ty, ty děvko! Jdi do člunu! Rychle!“ Byl chladnokrevný. Zvedl ruku s pistolí. Blackman v klidu pohlédl na hodiny. Ukazovaly tři čtvrtě na dvě. „Škoda že vím, jak dopadne i tohle. Ale musím vás zklamat. Svědci, před vyšetřovací komisí uvedli, že přibližně ve tři čtvrtě na dvě se...“ celou lodí otřásla ohlušující exploze. „Utrhne komín.“ Dokončil svůj projev a chytl Elisabeth za ruku. „Musíme rychle, máme již jen velmi málo času.“ Snoubenec se otočil a uviděl, jak všichni mizí na schodišti. „Dostanu tě! Když tě nemůžu mít já, pak raději nikdo!“ Třesklo několik výstřelů.

Kapitán krácel směrem k velitelskému můstku. Ještě se ohlédl a do megafonu, který držel v ruce, zakřičel na důstojníky dole u člunů. „Kolik je v tom člunu lidí?“ „Dvacet čtyři.“ Odpověděl důstojník. „To stačí, spouštějte!“ „Ano pane.“ Alespoň někdo měl štěstí. Titanic se prudce naklonil na levý bok. Jeho příď se ponořovala stále hlouběji, velkými kulatými okny na palubě C proudila voda a zaplavovala již opuštěné kabiny první třídy. V prázdných salónech a jídelnách stále svítily křišťálové lustry, nakloněny v nepřírodných úhlech. Místa, na kterých ještě před několika hodinami hrála hudba lodního orchestru, teď zela prázdnotou a všude se rozhostilo podivné, mrtvolné ticho.

Blackman vběhl do své kajuty. Pohlédl na Elisabeth. „Elisabeth! Jmenuješ se tak. Něco ti musím říct. Něco, co by nám bránilo v klidném společném životě.“ Eternit se probudil a vběhl na toaletu. Měl opět podivné tlaky v žaludku. „Já, nepatřím do této doby. Pocházím z jiného času, stejně jako Eternit a Píťa. Pocházím z úplně jiného světa a asi bych zde nedokázal žít. Navíc bych zemřel s ostatními cestujícími na palubě Titanicu.“ „Ne, to neříkej.“ „Poslouchej mě. Už nemáme moc času. Já, nemůžu tě odvést k záchraně člunu, ale samotnou tě tam nepustím. Proto s tebou půjde Píťa. Půjdeš s ním, nasedneš do záchraně člunu a odpluješ. Vezmeš si svého snoubence a budeš žít krásný, dlouhý život. Rozumíš?!“ „Ne, to nemůžu udělat.“ „Udělej to pro mě. Miluji tě, a jestli i ty mě miluješ, prosím, udělej to.“ Blackman ucítil na své tváři chladné slzy. „Tahle loď se během příštích třiceti minut potopí. Prosím, jdi už.“ Otočil se k ní zády. „Píťo, udělej to pro mě. Odved' jí. Já se zatím pokusím naprogramovat počítač.“ Píťa vzal Elisabeth za ruku a odvedl ji z místnosti.

Elizabethin snoubenec vyběhl zpět na člunovou palubu. Přiběhl k jednomu z míst, kde tušil záchranný člun. Byl tam. Byl již téměř plný, ale měl stále ještě několik volných míst. Přistoupil k důstojníkovi, který měl na starosti jeho spouštění. „Nabízím vám více jak dva tisíce dolarů když mě necháte nastoupit.“ Pošeptal mu do ucha. Pro důstojníka z chudé rodiny to byla více než lákavá nabídka. Jeho smysl pro povinnost a čest byl však mnohem silnější. „Uhněte. Musím spustit člun.“ „Dobře. Tři tisíce dolarů.“ „Odstupte ode mě.“ „Pusťte mě tam! Nechci se utopit!“ Vykřikl jakýsi muž v davu a začal se tlačit ke člunu. „Slyšel jste mě?“ „Ne, nemůžete si všechno koupit. Rozumíte? Život si nemůžete koupit! Vaše bohatství vám bude k ničemu stejně jako mě!“ „Myslíte?“ Důstojník si všiml pistole, která se objevila v mužových rukou, a ustoupil stranou. „Blázne! Prosím, máte volnou cestu.“ Pomalu kolem něho prošel s neustále zaměřenou pistolí. Lodní důstojník využil okamžiku nepozornosti, když kolem něho procházel. Rozmáchl se a vši silou udeřil svého nepřítele do obličeje. Ten upadl na zem, ale rychle se zvedl. Pokusil se znovu zaměřit, ale pistole mu vypadla z rukou. Otočil se a zmizel v davu směrem k dalšímu, poslednímu člunu.

„Podívejte se. Já nechci odejít. Zamilovala jsem se do Blackmana a chci žít jen s ním.“ „V tom případě dovoluji, abych vám něco o něm řekl. Všechno co říkal je pravda. Skutečně všichni pocházíme z roku 2012. Uvědomujete si, že můžete být jeho pra-pra-pra-babičkou?“ „Mluvíte nesmysly.“ „Nemluví nesmysly.“ Elizabeth vyšla na člunovou palubu. „Do háje.“ Rozhlédl se kolem sebe. Kdesi vzadu, na zádi se ke spuštění připravoval poslední záchranný člun. „Rychle! Musíme rychle!“

„Jen ženy a děti! Slyšel jste, pane?! Jen ženy a děti!“ Kruh kolem člunu uzavíralo několik námořníků, kteří se marně snažili udržet cestující. „Jen ženy a děti!“ Důstojník vytáhl pistoli a vystřelil do vzduchu. „Počkejte! Ještě musí nastoupit Elizabeth!“ Vykřikl Píťa a snažil se prorazit si cestu k záchrannému člunu. „Pane, ustupte!“ Elizabeth uviděla svého snoubence, jak se tlačí dopředu. „Pane, rozuměl jste?!“ Vzduchem třeskl další výstřel. Snoubenec slečny Karintonové vykřikl bolestí a padl na zem. Hlouček kolem záchranného člunu utichl. Z davu vystoupil důstojník a s podivným výrazem ve tváři na něho pohlédl. „Rozumím, pane!“ Jeho hlas se zlověstně zachvěl. Postavil se do pozoru a zasalutoval. Poté přiložil pistoli ke svému spánku.

Elizabeth se otočila a vyběhla z davu. Než si to Píťa mohl uvědomit, zmizela za dveřmi jídelny první třídy. „Do háje ženská, počkejte! Nemůžete přece!“ „Spusťte člun!“ Uslyšel důstojníka za svými zády. „Teď už je to jedno.“ Řekl a přeběhl po legendárním schodišti.

„Musíme se vrátit domů.“ Blackman seděl na luxusním křesle a bušil do klávesnice svého počítače. Eternit opodál opět zvracel. „Domů?“ „Na můj vkus je zde už moc vody.“ „Voda!“ Blackman zaregistroval určitou změnu v jindy tak arogantním chování programu. „Moc vody. Spolu s Titanicem půjdeme ke dnu. Máš rád slanou vodu na harddisku?“ „VODA!“ Poslední slovo se na displeji objevilo červeně, tučně a podtržené. „Připravte se k časovému přesunu.“ „Hm, to šlo rychle!“ Dveře za Blackmanovými zády se rozlétly. „Co?!“ Blackman se prudce otočil. „Co tady děláš! Máš být dávno v záchranném člunu! Elizabeth!“ Těsně vedle dveří se stěnou provalil Píťa. „Nešlo to. Už nejsou žádný čluny.“ „K čertu.“ Pohlédl na monitor. „Přenos za 20 - 19!“ „Všichni ke mně!“ Vykřikl Blackman a všichni v místnosti jej začali objímat. Nejbližší mu ale byla jeho Elizabeth.

Malými okénky do kajuty proudila podivná záře, která je před tím přenesla století do minulosti. Místnost kolem nich se začala ztrácet a pomalu se objevovaly obrysy čehosi, něco se ale pokazilo. Blackman a jeho společníci, stály stále na stejném místě. „Co to bylo?“ Elizabeth pociťovala zvláštní pocity. „Nefunguje to!“ Z urputného přemýšlení Blackmana vytrhlo podivné poblikávání

křišťálového lustru. „K čertu! Na lodi je již příliš málo energie!“ „Musíme na zád, blíže ke strojovně a generátorům!“

Kapitán stál na schodišti na velitelský můstek. Nedaleko viděl postávat prvního důstojníka Murdocha a pana Astora, nejbohatšího muže na palubě. Loď se mohutně naklonila, přes příďovou palubu se převalila několikametrová vlna. „Proboha.“ Kapitán zmizel pod hladinou chladného moře.

Blackman vyběhl z místnosti. Původně chtěli běžet stejnou cestou jako před tím, ale mezi zavřenými dveřmi a stěnou začínala pronikat voda. „Rychle! Musíme jinudy!“ Otočili se a zamířili opačným směrem. Dveře se s obrovským rachotem rozlétly a chodba začala být zaplavována. „Ne, teď ne! Zachráníme se!“ Křičel Blackman, ale Píťa zmizel pod vodní hladinou. Konečně uviděli dveře do vstupní haly. Seběhli po bohatě zdobeném schodišti, na kterém již bylo po pás vody. Vyběhli na člunovou palubu. „Rychle! Přidejte!“ Blackman se ohlédl. „Kde je Píťa?“ „Není už čas!“ Křičel Eternit. „Stejně za všechno mohl on!“ Zád byla plná cestujících, kteří se již nevešli do záchranných člunů. Blackman tam vyšrouboval žárovku a přidrátoval drátky od počítače. Otevřel víko a zmrzlými prsty namačkal jediné slovo. „DOMŮ!“ Palubu zaplavila podivná záře. Blackman se snažil stát rovně a držel Elizabeth v náručí. Naposledy splynuly v dlouhém a vášnivém polibku. „Miluji tě. Setkáme se v mém století.“

Hlavní strojník přebíhal mezi generátory a zapínal vypadlé jističe. „Obvody jsou přetíženy! Něco zatěžuje generátor!“ Pohlédl na ocelové šrouby, kterými byly lodní stroje připevněny ke stěnám. O několik vteřin později se obrovský kotel utrhł a prorazil několik vodotěsných přepážek.

„Ááá!“ Blackman otevřel oči. „Probudte se, pane! Probudte se! Něco se vám asi zdálo.“ Blackman seděl připoutaný v letadle. „Elizabeth! Kde je Elizabeth!“ „Odkud znáte mé jméno?“ Letuška, sklánějící nad Blackmanem, se zatvářila nechápavě. „Odkud já vás jen znám?“ „Jsem Blackman.“ „Blackman z Touškova?!“ „Ano!“ „Zvláštní. Moje pra-pra-pra-prababička ve svém deníku psala o jakémsi Blackmanovi z Touškova. Nechcete něco na uklidnění?“ Blackman otevřel počítač a připojil se na internet. Do vyhledávače napsal Titanic a jméno, které mu uvízlo v paměti. Elizabeth Karintonová. Objevila se známá tvář a nápis - „Jedna ze zachráněných žen z Titanicu.“ To mu stačilo. Odpojil se ze sítě a otevřel kopii stejného souboru, kterou si pořídil už před delším časem. Znovu prošel seznam cestujících Titanicu a jména své milované našel poznámku: „Pohřešovaná od potopení Titaniku v roce 1912. Po deseti letech byla prohlášena za mrtvou jako další oběť největší katastrofy...“ Pohlédl na letušku. „Můžu vás po přistání pozvat na kafe?“